

Ή κ. Σταθίσκου στο όρομο, την εποχή της εύτυχίας της, ή κ. Σταθίσκου δέηγου-
μένη στον άνακρητή, ή κ. Σταθίσκου έξω από τό κελλά της φυλακής της και ή κ.
Σταθίσκου με τά παιδιά της.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗΝ "ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΕΞΥΠΝΑΦΑ...

ΟΙ ΠΙΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Ή άπακαλύφεις του Γάλλου ντέτεκτιβ Φερμέν Λεγκράν. Τά μυστι-
κά της κ. Σταθίσκου. Ή μεγάλη «ρεκλάμα» της ήθσοποιού Ρίτας Γκε-
έρνκ. Ή άπάτες ενός Άμερικανού δόκτορος. Ο περίφημος Γερμανός
τυχοδιώκτης Φ. Βόγκελ. Ή άπάτες—φάρμας του Άνσέλμου Κολλέ.

ΕΝΑΣ από τους καλύτερους ντέτεκτιβ της Εύρώπης, ο περι-
ρήμος Γάλλος άστυνομικός της Άσφαλείας Φερμέν Λεγ-
κράν με δέχτηκε έσγάτος στο γραφείο του και φάνηκε πρόθυ-
μος να μου κάνει μερικές έκμισθηρεύσεις για τους άπεδώνες
της έποχής μας και τις παράξενες κι έκπληκτικές μεθόδους
τους.

Βρήκα τόν διάσημο ντέτεκτιβ στο γραφείο του, ύστερα από
τά μεσάνυχτα, να ξεετάζη ένα σωρό έγγραφα και φωτογραφίες,
μεταξύ τών οποίων ήταν και μιά ελόκληρη σειρά φωτογραφιών
της κ. Σταθίσκου και της ήθσοποιού της όπερτίτας Ρίτας Γκεέρνκ.

—Αυτές ή δύο γυναίκες, μου έπεε ο φίλος μου Λεγκράν, έ-
χουν παίξει ένα μυστηριώδη, ένα σατανικό ρόλο στην αύθύσει
Σταθίσκου... Έχουμε την άτυχία να είμαστε κρεμασμένοι από
τά χείλη μιάς γυναίκας ή καλύτερα ενός θηλυκού διαβόλου. Ή
κ. Σταθίσκου ξέρει τά πάντα!... Μπορεί να διαφαίνση κάθε σκο-
τεινή πτυχή αύτης της συνταρακτικής ύποθέσεως, γιατί ήταν ή
μόνη πραγματική βοηθός κι ή μόνη έμπιστος συνεργάτης του...
άνδρος της. Κι' ώστόσο προσποιείται ότι δέν ξέρει τίποτα, ότι
δέν είδε τίποτα, ότι δέν θυμάται τίποτα... Ποιός ξέρει τί συμ-
βαίνει... Μήπως άραγε άν άνοιξη τό στόμα της και προθή σέ
άποκαλύψει, ύπάρχει κίνδυνος να γκρεμισθή με τόν πιο άξιο-
ρήρητο τρόπο όλο τό οικοδόμημα της Γαλλικής Δημοκρατίας;
Ή κ. Σταθίσκου, ή γυναίκα του «ώραίου Σάσα με τά χρυσά
δάχτυλα», είνε ένα ανίγμμα κι' όμολογώ ότι είνε αντίλαξ ενός
τέτοιου μεγάλου άπατεώνος! "Όσο για τή Ρίτα Γκεέρνκ, δέν
άξιζει να γίνεται γι' αύτην μεγάλος λόγος. Ήταν κατασκόπος.
Μπορεί... Τόσες και τόσες άλλες άρίτιστες που έλαφρού μουσι-
κού θεάτρου είνε όργανα τών διάφορών ύπηρεσιών κατασκο-
πείας. Γιατί λοιπόν να παραευνεύομαστε για τό σκοτεινό ρόλο
πού έπαίξει ή «πρωταγωνίστρια του θεάτρου του Σταθίσκου»; Ή
Ρίτα Γκεέρνκ δέν είνε καμιά εξαιρετική φυσιογνωμία. Είνε
μιά ύποφερτή ήθσοποιά, πού προσπαθεί να έκμεταλλευθή τό
βόρυθο πού γίνεται γύρω από τ'όνομά της, για να ύπογραφή
κανένα μεγάλο συμβόλοιο... "Όπως κι' άν είνε όμως, αυτές ή
δύο γυναίκες με τό σκοτεινό παρελθόν, προσελκύουν σήμερα
τήν προσοχή όλου του κόσμου, πού περιμένει ν' άκούση από
τά χείλη τους τί λύσι του ανίγμματος Σταθίσκου...

Ο Σταθίσκου! Τι σύμβολο! Αυτό τ' όνομα θά μείνη ιστο-
ρικό και θά χρησιμοποιείται ως χαρακτηρισμός κάθε έξυπνου ά-
πατεώνος. Ή έποχή μας είνε γεμάτη από Σταθίσκου, από τυ-
χοδιώκτες δηλαδή πού βρίσκουν μιά μέρα μιά έξυπνη μέθοδο

και γίνεται εκατομμυριούχοι και πολυεκατομμυριούχοι... Μα-
νεύω την περιεργία σας... Θέλετε να σας διηγηθώ την ιστορία
μερικων τέτοιων άπατεώνων. Μά δέν ξέρω από ποιόν ν' άρχι-
σω... Είνε τόσοι αύτοί «οί άνθρωποι με την έγκληματική έξυ-
πνάδα»!

Έδώ κι' ένα χρόνο, παραδείγματος χάριν, ο Άμερικανός
γιατρός "Εντουαρντ Κέλλυ, είνε μιά μεγαλοφυά έμπνευσι πού
τόν έκανε θαύτηλοτο εϊς θάρος τών μεγάλων άσφαλιστικών
έταιρειών της Ουάσιγκτων. Ο δόκτωρ Κέλλυ όργάνωσε λοιπόν
με Άμερικανικό σύστημα τη σπείρα του κι' άρχισε να πετυ-
χαινή τό ένα «κόλπο» ύστερα από τ' άλλο... Έπειδή όμως ή-
θελε να έχη έξασφαλισμένη 100 % την έπιτυχία του, κατάφερε
να περιλάβη στη σπείρα του και πολλούς κατωτέρους κι' άνω-
τέρους ύπαλλήλους τών «θυμάτων» του, δηλαδή τών άσφαλι-
στικών έταιρειών, για να μη συναντή κανένα εμπόδιο. Κατόπιν
άρχισε ν' άσφαλίζη τη ζωή θανάτων προσώπων, τών οποίων ή
μέρες ήσαν μετρημένες... Στις έταιρείες όστόσο παρουσιάξε
άλλους ανθρώπους, συνενόχους του, γεμάτους ζωή και ύγεια!
Έπειδή δέ ή Άσφαλείες δέν ήσαν μεγάλες, ο δόκτωρ "Εντου-
αρντ Κέλλυ δέν κινούσε καμιά ύποψία και θησαυρίζε μ' αυ-
τές τις άπάτες του πού είνε άναρίθμητες!...

Μά για κακή του τύχη, δύο άσφαλιστικές έταιρείες της Ουά-
σιγκτων χρεωκόπησαν έξ αιτίας αυτών τών μικρών, άλλ' ανα-
ρήρητων άσφαλιστρών πού πλήρσαν στα μέλη της σπείρας του
Κέλλυ, πράγμα πού έκανε τις άλλες έταιρείες να ύποψιασθούν,
να ξεετάσουν καλύτερα αύτό τό φαινόμενο και τέλος ν' άνακα-
λύψουν τις άπάτες του δόκτορος Κέλλυ...

Μέχρι σήμερα, οι άπατεώνες αύτου του είδους προσπαθούσαν
να κλέβουν την Άσφαλιστική Έταιρεία όσο μπορούσαν περισσό-
τερο. Έκαναν δηλαδή μεγάλες άσφαλείες ζωής κι' αύτό ά-
κριβός ήταν ή αίτία της γρήγορης άποκαλύψεως τους. Ο Ά-
μερικανός άπατεών "Εντουαρντ Κέλλυ, έφάρμοσε ένα καινούρ-
γο κι' εύφύεστατο σύστημα: Έκανε μικρές άσφαλείες ζωής!
Και τις μικρές άσφαλείες δέν τις ύποψιάζεται κανείς...

Μιά άλλη άπάτη, κάπως συνηθισμένη στην Άμερική, είνε ή
τρύσιση μιάς νέας θρησκείας. Ένας τυχοδιώκτης έγκανιάζει
μιά μέρα τη λατρεία μιάς νέας αίρέσεως, προσελκύει ένα πλη-
θος εύπιστων όπαδών με δολοπατικές επαγγελίες, συγκεντρών-
ει έράνους για τό χτίσιμο μιάς νέας εκκλησίας και τέλος γί-
νεται άφαντος μαζί με τό ταμείο της αίρέσεως!...

Μιά άλλη κατηγορία άπατεώνων, είνε οι άνθρωποι εκείνοι,

που κρύβονται πίσω από το γόητρο μιάς στολής για να πετύχουν τα συνταρακτικά «κόλπα» τους. Υπόδειγμα τέτοιου απατεώδους ο Γερμανός λαποδότης Φ. Βόγκελ, ο οποίος με μιά καινούργια στολή μεταμορφώθηκε μιά μέρα στο θρυλικό λοχαγό Φόν Κόπελικ, σταμάτησε στη μέση του δρόμου μιά στρατιωτική περίπολο, ανέλαθε την άρχηγια της και τράβηξε για το Δημαρχείο του Μονάχου, όπου έκανε μιά αυστηρή επίθεωρησι και κατέσχευε εν όνομα του Νόμου όσα λεφτά βρισκότουσαν στο ταμείο του. Έπειτα, τὰ πήρε μαζί του, έστειλε τούς στρατιώτες στο λόχο τους κι' έγινε άφαντος από το Μόναχο, γιάντα συνεχίσει αυτές τις κατασχέσεις του στις πόλεις της Δυτικής Γερμανίας...

Ο περιφημότερος ώστόσο άπ' αυτούς τούς απατεώδεις που έκμεταλλεύονται την αλήθεια της παροιμίας: «Το ράσο κάνει τόν παπά», ήταν ο Άνσελμος Κολλέ, ο μεγαλύτερος Γάλλος τυχοδιώκτης του ΧΙΧ αιώδους. Η περισσότερες άπάτες του είνε ξεκαρδιστικές φάρσες που προκαλούν τὰ γέλια κι' όχι τήν άγανάκτησι του κόσμου. Μιά μέρα, παραδείγματος χάριν, ο Άνσελμος Κολλέ μεταμφιεσθηκε σ' έργατή και με μερικους συνόνοχους του που φορούσαν τὰ ίδια ρούχα, πήγε μ' ένα κάρρο στόν κήπο τών Τουιλερι και, μέρα μεσημέρι, κατέβασε από το θάθρο του το χάλκινο άγαλμα της Δημοκρατίας, το φόρτωσε στο κάρρο και το πούλησε με τήν όκμ σ' ένα εργοστάσιο! Κανείς δέν σκέφθηκε να ένοχλήσει αυτούς τούς έργατες της Δημαρχίας... Κανείς δέν ύπομιάστηκε ότι ήσαν λαποδότες...

Άλλη μιά φορά, ο άπολαυτικός Κολλέ πήγε με τή σπείρα του στην όδο Μουμάρτης, έβγαλε όλα τὰ φανάρια της, τὰ φόρτωσε κι' αυτά σ' ένα κάρρο και τὰ πούλησε για παλιοσίδερα!... Τόσο λοιπόν είχε σκανδαλίσει τούς αστυνομικούς εκείνης της έποχής αυτή ή μέθοδος της άπάτης με μιά στολή, ώστε ο ίδιος, ο διευθυντής της αστυνομίας, ο Πιέρ Λεζέ, θέλησε να κάνει μιά δοκιμή. Έβαλε στοίχημα με τόν διευθυντή της Ασφαλείας, ότι με δεκαπέντε φράγκα στην τσέπη και μ' ένα συνόνοχο θά κατάφερνε να κάνει μιά άπάτη από τήν όποια θά κέρδιζε ένα πολύ μεγάλο ποσόδ. Ο Πιέρ Λεζέ κατόπιν βασάνισε το μυαλό του δυό ελόκληρες μέρες για να βρη ένα τρόπο και τέλος τήν τρίτη μέρα το μεσημέρι έδωσε δέκα φράγκα, αγόρασε ένα κασκέτο που έγραφε με χρυσά γράμματα: «Φύλαξ ποδηλάτων», και, με άλλαγμαμένο το πρόσωπο, στάθηκε μπροστά στη διεύθυνσι της Αστυνομίας. Μέσα σε μισή ώρα εικοσάπεντε αστυφύλακες του έμπιστεύθηκαν τα ποδηλάτα τους. Ο Πιέρ Λεζέ τότε τὰ φόρτωσε σ' ένα κάρρο και τὰ μετέφερε ύστερα από λίγη ώρα στο γραφείο του διευθυντού της Ασφαλείας! Είχε κερδίσει το στοίχημα κι' είχε αποδείξει άκόμη μιά φορά με πόση ευκολία το «ράσο κάνει τόν παπά»...

Είνε άφάνταστη ή ευπιστία του κόσμου! «Είμαι ο βασιλεύς της Κορσικής» διεκήρυξε τόν ΧVΙΙΙ αιώνα ο Γερμανός τυχοδιώκτης Θεόδωρος φόν Νόυχφ και έκανε μιά ανιρρήμητ οειρά άπατών ως τή μέρα που του έκοψε ο δήμος το κεφάλι! «Είμαι ο τσάρος σας!» οβρλιάζε τόν Ιδιο αιώνα ο Γιεμέκκα Πουγκκάσεβ και με τς φωνές του κατώρθωσε σ' αλήθεια ν' άνακηρυχθή τσάρος και να δημιουργήσει ένα σωρό σκοτούρες στη Μεγάλη Αικατερίνη, κλέβοντας πολλά εκατομμύρια από εύπιστους Ρώσους άριστοκράτες.

«Εοτήρια τις έπιχειρήσεις μου στην πιό σταθερή θάσι που ύπάρχει: στη θλακεία τών ανθρώπων!» έλεγε ο μεγάλος άπατεών Κρούγκερ και μ' τήν αλήθεια ή άπάτες αυτού του είδους, παρ' όλη τήν τραγικήότητά τους, κάνουν τόν κόσμο να χαμογελά. «Εδώ μέσα είνε κλεισμένος ένας θησαυρός άμύθητου αξίας» έλεγε ή περίφημη Γαλλίδα τυχοδιώκτρια κ. Υμπερ, δείχνοντας ένα μεγάλο ιδερένιο χρηματοκιώτιο, το όποιο δέν μπορούσε ν' άνοιξει, γιατί θριακόναν σ' άτέλειαιτες δικές με άναριθμήτους κληρονόμους αυτού του θησαυρού, όπως έλεγε. Και κατάφερε έτσι να έξασπασά πολλούς Γάλλους τραπέζιτες και να κατασπαταλά ή μεγάλα δάνεια που της έκαναν σε μιά

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ο... ΤΡΑΓΟΣ!...

Μιά μέρα, ένας τσοπάνης έζασε τόν καλύτερό του τραγο, που τόν αγαπούσε όσο και τὰ μάτια του. Μέρες και νύχτες δέν έκλεισε μάτι άπ' τή λύπη του, αλλά μ' όλο πούψαζε λαγκάβια και βουνοκορφές, δέν τόν θρήκε πούθενά.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο τσοπάνης έβαλε τὰ γιορτινά του και κατέβηκε στο χωριό για να λειτουργηθή.

Μόλις όμως μπήκε μέσα στην έκκλησιά κι' είδε τόν παπά να λειτουργά, τόν έπιασε μεγάλη ταραχή. «Όπου να τελειώσει δε ή λειτουργία, ο καλός μας ο τσοπάνης δέν ξεκολλούσε ούτε στιγμή τὰ μάτια του άπάνω άπ' τόν παπά. Τόν κύτταξε κατάματα και κάθε τόσο σκούπιζε τὰ δάκρυά του, άπ' τὰ όποια όλοένα και περισσότερο πλημμυρίζανε τὰ μάτια του.

Όταν τελείωσε ή λειτουργία, ο παπάς που παραξενεύτηκε γιατί τόν κύτταξε διαρκώς ο τσοπάνης κι' έκλαιγε, τόν φώναξε και τόν ρώτησε:

—Γιατί, χριστιάνε μου, έκλαιγες κι' όλο έμένα κύτταζες όταν λειτουργούσα;

—Τί να σού πώ, παπά μου, τού είπε τότε μ' όλη του τήν άφέλεια ο τσοπάνης, είχα ένα τραγο, τραγο με όυλα του, και μου τόν κλέψανε. Τώρα ποι, σε είδα τόν θυμήθηκα και γι' αυτό έκλαιγα κι' όλο έμένα κύτταξα. «Άχ, παπά μ', νάξερεις πόσο τού μοιάζεις...»

—Καταραμένε!... άφησε ένα τρομερό βρυχητιό ο παπάς και συγχρόνως σήκωσε τήν μαγκούρα του.

Ο τσοπάνης όμως τόβλασε στα πόδια και γίνηκε άφαντος.

Οι χωριάτες που άκούσανε τήν κουβέντα αυτή, ξεκαρδίστηκεσαν στα γέλια, κι' από τότε, λέει ο λαός μερικους παπαδες τραγο γένηδες!...

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΩΔΕ!...

Κάποιος καλόγερος τρυκούνης και παμπόνηρος, άποφάσισε κάποτε ν' ασφαλισή τὰ παραβάκια του. Έσκαψε λοιπόν στόν τοίχο του κελλιού του μιά τρύπα, τάχωσε μέσα και μετά, άφου άσθεάσωσε τόν τοίχο, έγραψε από πάνω το έξιης Ευαγγελικό ρητό: «Ιδε ο τόπος όπου έθηκεν αυτόν».

Κάποια μέρα όμως που έλειπε άπ' το μοναστήρι, ο καλός μας ο καλόγερος, ένας συνάδελφος του, πονηρότερος άπ' αυτόν, άνοιξε τήν τρύπα, πήρε τὰ χρήματα και μετά άφου άσθεάσωσε πάλι τόν τοίχο, έγραψε στη θέση του πρώτου ένα άλλο Ευαγγελικό ρητό, το έξιης: «Η γέρθη, ούκ έστιν ωδ ε»!...

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Ευτυχισμένος είνε μονάχα εκείνος, που νομίζει ότι είνε εύτυχής.

Μονάχα εκείνοι πούχουν μεγάλη καρδιά, ξέρουν πώς θά βρισκείται μέσα στην κάλωσιμη.

Μόνον οι άξιόκαταφρόνητοι φοβούνται μη τύχει και περιφρονηθού.

Το «να!» και το «δχι», άν και είνε ή πιό συντομής άπ' όλες τις λέξεις, για να τις προφέρη ώστόσο κανείς χρειάζεται να σκεφθή πολύ προηγουμένως.

Πυθαγόρας

πολυτελή και οργισώδη ζώη.

Ο Σταβίσκου λοιπόν πέτυχε τις κολοσσιαίες άπάτες του, γιατι έκμεταλλεύθηκε κι' αυτός τήν ευπιστία τών Γάλλων. Αυτό άκριδώς είνε το μυστικό όλων τών μεγάλων άπατεώνων».

Κι' ο περιφημός αστυνομικός Φερμέν Λεγκράν, για να συμπλήρωσ ή ατές τις τόσο συναρπαστικές άποκαλύψεις του, μού έδωσε να ξεφυλλίσω ένα μεγάλο λευκώμα, που είχε όλες τις φωτογραφίες τών ανθρώπων με τήν έγκληματική έξυπνάδα του Παληού και του Νέου Κόσμου.

Η συνόνοχος του Σταβίσκου Ρίτα Γκεόργκ, με τόν δικηγόρο της.